

s právním názorem kárné rady, že prý šlo vlastně o zřízení pobočného působíště, pro kterýžto názor není ve výsledcích provedeného šetření dostatečné opory, uváží-li se zejména zvláštní povaha agendy, kde šlo výlučně o právní věci nejbližších příbuzných obviněného, nemůže to důvodnosti odvolání nic prospěti, neboť obviněný byl podle výroku uznán vinným kárným přečinem porušení povinnosti povolání, jehož se dopustil tím, že dovolil, aby jeho koncipient nekonal pravidelně praxi v kanceláři zpravidla v úředních hodinách a na místě kanceláře pod přímým dozorem a vedením svého šéfa, a nebyl uznán vinným, že zřídil pobočné působíště své kanceláře.

Čís. 337 dis.

V pätnásťdňovej lehote § 95 adv. por. treba odvolanie nielen ohlásiť, ale aj odôvodniť.

Prekvalifikovanie zločinu na přečín (korekcionálna) nemá ani v disciplinárnom pokračovaní proti advokátom za následok použitie dvojročnej premlčacej lehoty § 102, odst. 2 adv. por.

(Rozh. zo dňa 6. novembra 1937, Ds IV 46/37.)

Najvyšší súd ako súd disciplinárny pre veci advokátov v disciplinárnej veci proti Dr. A., advokátovi v R., následkom odvolania štátneho zastupiteľstva v R. zrušil rozsudok prvostupňového disciplinárneho súdu a uznal obviněného advokáta vinným disciplinárnym přečinom podľa § 68, písm. b) adv. por., ktorý tak spáchal, že roku 1930 dostal plnomocenstvo od F. a spol., aby vybral z depozitu pri krajskom súde v Ch. 4.444 Kč, a tieto aj vybral, ale stranám len čiastočne vydal a zbytok 3.219 Kč neodovzdal a pre seba ponechal, a že teda týmto svojím chovaním poškodil česť a dôstojnosť advokátskeho sboru a tým sa stal nehodným úcty a dôvery.

Odôvodnenie odvolania najvyšší súd odmietol.

Z d ô v o d o v :

Proti rozsudku disciplinárneho súdu, ktorým obviněný advokát bol pri roku, konanom dňa 19. júna 1937, sprostý obžaloby, ohlásiť štátny zástupca dňa 2. júla 1937 odvolanie pre toto sprostý, žiadal o doručenie rozsudku a, keď sa tak stalo, podal písomné odôvodnenie datované dňa 7. júla 1937, ktoré dňa 9. júla 1937 došlo advokátskej komore.

Podľa § 95 advok. por. môžu sa strany proti rozhodnutiu disciplinárneho súdu, ak sú pri vyhlásení rozsudku prítomné, odvolať za 15 dní od vyhlásenia rozsudku. V tejto lehote treba však nielen odvolanie ohlásiť, ale aj odôvodniť, lebo advok. por. nemá podobného ustanovenia

ako § 388 tr. p. v novom znení, podľa ktorého, ohlásili sa zavčas odvolanie a požiadali sa včas o doručenie rozsudku, treba lehotu k odôvodneniu počítať od doručenia rozsudku. Ponevác štátny zástupca bol pri roku prítomný, počíta sa preňho 15 dňová lehota k podaniu odvolania od vyhlásenia rozsudku, to jest od 19. júna 1937 a je preto odôvodnenie odvolania opozdené a bolo odmietnuté.

Štátny zástupca ohlásil však zavčas odvolanie čo do oslobodenia obvineného. Disciplinárny súd sprostil obvineného preto, ponevác čin je premlčaný, lebo disciplinárny čin bol spáchaný koncom roku 1934 a návrh žalobcu komory na stíhanie došiel dňa 23. marca 1937, tedy po uplynutí dvojročnej premlčacej lehoty stanovenej v § 102, odst. 2 advok. por.

Názoru tomuto nelze prisvedčiť. Premlčaciu lehotu podľa § 102, odst. 2 adv. por. treba počítať od času konania alebo opominutia zakladajúceho disciplinárny prečin do doby, kedy bolo u č i n e n é o z n á m e n i e — vyjmúc prípad zločinu.

Nehľadiac na to, že oznámenie na obvineného došlo k advok. komore už dňa 4. mája 1935, kedy krajský súd v Ch. zaslal advokátskej komore žalobu štátneho zastupiteľstva pre zločin sprenevery podľa §§ 355, 356 tr. z., a že od tej doby neuplynula premlčacia lehota bez prerušenia, takže uplynutím dvojročnej premlčacej lehoty premlčanie disciplinárneho prečinu nenastalo, prehliadol disciplinárny súd, že čin obvineného je zločinom sprenevery podľa §§ 355, 356 tr. z., na ktorý sa dvojročná premlčacia lehota podľa § 102, odst. 2 následkom výslovného ustanovenia zákona »vyjmúc prípad zločinu« nevzťahuje.

Rozsudkom krajského súdu v Ch. zo dňa 2. júna 1936 uznaný bol Dr. A. vinným zločinom sprenevery podľa §§ 355, 356 tr. z., ktorý čin bol podľa § 92 a § 20 kvalifikovaný za prečin, a odsúdený bol do väzenia v trvaní dvoch mesiacov, ku strate úradu na tri roky a politických práv na jeden rok. Obžalovanému bol povolený podmienený odklad výkonu trestu na skúšobnú dobu troch rokov.

Vrchný súd rozsudkom zo dňa 4. novembra 1936 prvostupňový rozsudok potvrdil, zmätočná sťažnosť obžalovaného bola najvyšším súdom usnesením zo dňa 11. februára 1937 čiastočne zamietnutá a čiastočne odmietnutá.

Ako najvyšší súd už rozhodol, vid' čís. 5512 Sb. n. s., je pre premlčanie trestného činu, označeného v zákone za zločin, kvalifikovaného však súdom za prečin len v dôsledku toho, že pri výmere trestu bolo použité § 92 tr. z. a vinníkovi bol vymieraný trest väzenia, určený na prečiny (§ 20 tr. z.), rozhodná lehota stanovená pre premlčanie zločinov. Z toho tedy plynie, že prekvalifikovanie zločinu na prečin hľadiac na § 20 tr. z. nemá ani v disciplinárnom pokračovaní za následok použitie dvojročnej premlčacej lehoty v § 102, odst. 2 adv. por. stanovenej a že sa tedy disciplinárny súd mylne tejto lehoty dovoľával.

Ponevác činom v disciplinárnom rozsudku prvej stolice zisteným, ktorý trestný súd kvalifikoval ako zločin sprenevery podľa §§ 355, 356 tr. z., obvinený advokát poškodil česť a dôstojnosť advokátskeho sboru, ktorého je členom, a stal sa nehodným úcty a dôvery, zakladá jeho čin povahu disciplinárneho prečinu podľa § 68, písm. b) adv. por. Preto bol obvinený uznaný vinným týmto prečinom.

Čís. 338 dis.

Advokát je povinen odepříti poslušnosť klientovu príkazu, príčilo-li by se provedení príkazu jeho svědomí nebo povinnému ohledu na česť a vážnosť stavu.

(Rozh. ze dne 13. listopadu 1937, Ds I 30 a 31/37.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl odvolání obviněného advokáta z nálezů kárné rady advokátní komory, jímž byl obviněný uznán vinným kárným přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu.

Z d ů v o d ů :

Odvolání obviněného, napadajícímu kárný nález ve výroku o vině, nelze přiznati důvodnost.

Kárná rada měla právem za to, že obviněný zlehčil česť a vážnosť advokátního stavu tím, že jako zástupce soukromého žalobce bez důvodu navrhl, aby odsouzenému, advokátu-kolegovi, podmíněný odklad výkonu trestu povolen nebyl, a stačí v té příčině poukázati na přílehavé důvody napadeného nálezů, jež odvolacími vývody nejsou nijak vyvráceny, ba ani seslabeny.

Namítá-li obviněný, že jeho klient ve svém rozhořčení nad jednáním Dr. N. trval na tom, aby se proti povolení podmíněného odkladu výkonu trestu jeho jménem ohradil, že po doručení obsílky k veřejnému jednání pro krátkost času nemohl svému mandantovi plnou moc vypověděti a že se nemohl vydati v nebezpečí, aby v případě odepření splnění příkazu mohl býti činěn zodpovědným a po případě i kárně stíhán, vyvrací kárná rada správně tuto námitku, pokud vyslovuje a odůvodňuje názor, že advokát je povinen odepříti poslušnosť příkazu klientovu, příčilo-li by se určité jednání, byť i k němu měl příkaz svého klienta, svědomí advokátovu nebo, jako v souzeném případě, povinnému ohledu jeho na česť a vážnosť stavu. Ostatně navrhl obviněný podle protokolu o veřejném jednání, týkajícím se rozhodnutí o podmíněném odsouzení, odepření podmíněného odkladu výkonu trestu, aniž svůj návrh vůbec odůvodnil, a byla by bývala práva jeho mandanta jím zrovna tak hájena, kdyby rozhodnutí o podmíněném odkladu výkonu trestu byl úplně ponechal volnému uvažování soudu.